

DE · FRIE · DANSKE

Nº 6.

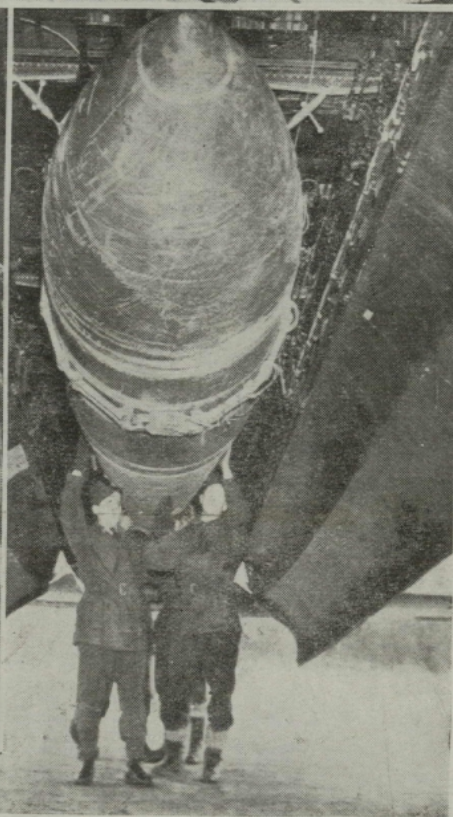
April 1945

4 AARG.

9. APRIL

øverst:

Churchills Indtog i Tyskland. Billedet viser fra venstre Sir Alan Brooke, Mr. Churchill, Feltmarskal Montgomery og General Simpson.

i Midten tv.

Dannebrog baaret af Kadetter fra Skoleskibet "Danmark" ved United-Nation-Parade i New York.

i Midten th.

Det første Billede, som er offentliggjort i England af de nye 12000 lb Bomber.

nederst tv.

Saadan ser der nu ud paa de tyske Landeveje.

9 APRIL

I det danske Folks Bevidsthed vil den 9. April 1940 altid staa som den mest skæbnesvangre Dato i Landets Historie. I Løbet af faa Timer udslettedes den nationale Selystændighed, der gennem utallige Generationer havde været vor største Stolthed. Hvorledes var denne Skændsel blevet mulig? Hvad var den dybere Aarsag? Ja, det kunde jo være nærliggende og yderst fristende at sammenfatte Svaret i de faa Ord: Dr. P. Munch - men selv om denne "Realpolitiker" og Super-Pacifist staar med et nok saa tungt Ansvar, kan han dog ikke bære dette alene, naar den historiske Dom skal fældes. Den dybere Aarsag maa søges længere tilbage i Tiden, lige efter Aarhundredeskiftet.

Efter "Venstre"s Overtagelse af Magten i 1901 skete der en mærkbar Andring i Landets Udenrigspolitik, idet de skiftende liberale Regeringer i stadig højere Grad gled over til at følge "den tyske Kurs". I 1902 blev Kaptajn C.F. Lütken sendt til Berlin for at føre "orienterende Samtaler" med den tyske Generalstabschef Helmuth v. Moltke, og nogle Aar senere rejste han derned paany, denne Gang med mere udførlige Instruksjoner og Beføjelser. Resultatet af denne sidste Rejse blev den skandige Erklæring af 28. Marts 1907, hvori Lütken "paa vore ansvarlige Statsmands Vegne" lovede, at Danmark ikke vilde slutte sig til Tysklands Fjender, og at Landet vilde være at finde paa Tysklands Side, om det skulde komme til tysk-engelsk Krig!

Moltke var ganske tilfreds. Resultatet af hans kraftige "Henstillinger" var blevet, at Københavns Søbefæstning - med Henblik paa engelsk Aggression - blev udvidet med flere nye Forter, mens Landbefæstningen - mod tysk Aggression - led den kranke Hørup'ske "Hvad kan det nytte"-Skæbne. Jo, det var i Sandhed en "Neutralitet"spolitik, som Danmark kunde være meget "stolt" af. Man forstaar saa inderlig godt, at kun to danske Statsmand, I.C. Christensen og Udenrigsminister Raben-Levetzau, kendte Detaillerne i Lütkens Mission, for een Ting er givet: UNDERKASTELSEN SKETE I STRID MED DET DANSKE FOLKS ØNSKE!

Der skulde ikke gaa mange Aar, før en liberal Regering paany demonstrerede sin forkastelige "Neutralitet"spolitik. Ved Udbruddet af den første Verdenskrig var Danmark i den Grad Tyskland følgagtig, at vi nærmest maatte betragtes som en Lydstat. Klimaks naaedes den 5. August 1914, da Regeringen i Realiteten erklærede sig indforstaaet med tyske Militæroperationer i danske Farvande og paatog sig at udlægge Miner i Øresund og Bælterne - paa Trods af den foregaaende Dags højtidelige Neutralitetserklæring, hvori det understregedes, at Bælterne i saavel Krig som Fred skulde være aabne for Handels- og Krigsskibe af ALLE Nationer. - Regeringens fem stærke Mand var: MUNCH, SCAVENIUS, BRANDES, RODE og ZAHLE. De to sidstnævnte gik vel i Begyndelsen med denne uneutrale handling, men det blev "Realpolitikeren" P. Munch, dengang Forsvarsminister, der lagde Grunden til sin herostratiske Berømmelse ved at trumfe sin Mening igennem. Der havde været lidt af en Undskyldning at finde, om Minefelterne nu var blevet udlagt saaledes, at de effektivt spærrede for begge de krigsførende

Magter, men det blev ingenlunde Tilfældet. Det naturligste havde været at lægge Minefeltet i Lillebælt paa dettes smalleste Sted mellem Snogehøj-Middelfart eller Strib-Fredericia, men Feltet blev lagt sydligere, saaledes at Aarøsund, der dengang var tysk Territorial-Farvand, blev inddraget i Spærringen. At dette kun var i tysk Favor er indlysende, idet alle smaa og middelstore tyske Skibsenheder nu var i Stand til at forcere Lillebælt uden Risiko. Den danske Regering havde paany demonstreret sin opportunistiske uneutrale Indstilling, men det maa endnu en Gang gentages: DET SKETE I STRID MED DET DANSKE FOLKS ØNSKE!

Men ak, Tiden rinder hurtigt, og Glænselens Slør daler blideligt over mangt og meget. Gennem Aarene har vi efterhaanden vænnet os til den saa ofte gentagne Tirade: "Det var den radikale Regering, der reddede Danmark frelst gennem Verdenskrigen" - ja, man ikke Størsteparten af Danmarks Befolkning betragter denne Paastand som en uomstødelig Kendsgerning? ... Hvilken haabløs Naivitet! Skulde virkelig et Par Mineudlægninger have hindret England, Verdens stærkeste Sømagt, i at foretage Invasion i Danmark eller Forcering af Bælterne for et direkte Angreb paa den tyske Østersøkyst? Naturligvis ikke! For en Sømagt af første Rang vilde Opgaven ganske vist have været dyr, men saa afgjort ikke haabløs. Hvis England havde fundet det opportunt, kunde det - med fuld Ret paa Grund af den uneutrale Mineudlægning - have erklæret Danmark Krig, men til alt Held for Regeringens fem stærke Mand bestemte England sig i Stedet for til et Felttog mod Danmark eller Englanderne ikke havde taget denne Beslutning, kan det vist betragtes som usandsynligt, at Hr. P. Munch havde siddet som dansk Udenrigsminister i 1939!

Efterkrigstidens Militærskribenter har betegnet 1914's Mineudlægning i Bælterne som en tysk Dumhed af stort Format, idet den tyske Højsejlaade - for alle større Skibes Vedkommende - nu var henvist til Kielerkanalen som eneste Udfaldsvej til Aktioner i Nordsee. Denne Kendsgerning kunde Dr. Munch naturligvis ikke have været uvidende om! Hvis vi ikke skal betragte ham som aandelig underledig - og det er der ingen Grund til - maa han have været ganske klar over, at Nazisterne under en ny Krig ikke vilde gøre 1914's Dumhed om igen. Nej, en Besættelse af Danmark maatte blive det mest sandsynlige, saaledes at

(fortsættes Side 4)

(fortsat fra Side 3)

9. APRIL

Tyskerne fik Kontrol over Balterne og kunde udlægge deres egne Miner efter Behag. Trods denne indlysende Mulighed førte Munch stadig en Politik, der helt og holdent kastede os i Armene paa Arvefjenden fra Syd.

Det maa ikke glemmes, at Dr. Munch var den social-radikale Regerings stærke Mand, langt stærkere end selveste Stauning, idet vor for-tvilede Udenrigspolitik stadig har vist sig som den absolut dominerende Faktor i al dansk Politik. Det ulykkelige for Landet var blot, at denne "stærke" Mand havde en ualmindelig flexibel Rygrad. Denne "legemlige" Skavank vil som Regel vise sig at være katastrofal for enhver "stærk" Mand. Munchs Ryg krummede sig selv, hver eneste Gang Tyskerne fremsatte et "Ønske", og hvis Krumningen undtagelsesvis ikke foregik i det af Wilhelmsstrasse ønskede Tempo, hviskede "Herrefolket"s Repræsentanter blot det magiske Ord "Granserevision" i Øret paa Hr. Munch. Dette Ord var altid af en rent ud sagt forbløffende Virkning, for Pacifisten P. Munch vidste jo saa udmærket godt, at den stakkels tyske Nation ogsaa i Nord havde en "blødende Grænse". Det besynderlige var blot, at naar Munchs Ryg havde naaet den rette Krumningsvinkel, holdt Grænsen som ved et Trylleslag op med at bløde.

I Løbet af de svundne fem Aar har vi vel næsten glemt, at den danske Grundlov tilsiger Folket, at der aldrig mere kan indføres Presse-censur i Landet, men allerede længe før de invaderende Nazihorder satte sig ud over denne Paragraf, havde Hr. Munch gjort det paa sin Maade. Bevares vel, naturligvis var Udenrigsministeren en god Demokrat, der aldrig kunde tænke sig at negligere den hellige Grundlov, men gennem den uofficielle Censur, Udenrigsministeriets Pressebureau, kunde han rette "indtrængende Henstillinger" til Bladene om ikke at bringe Nyheder, der kunde virke "landsskadelige", d.v.s. i Forholdet til Nazi-Tyskland. Naar man tænker paa "Der Führer"s grinagtige, lille Tandborsteskeg, paa Goerings oppustede, ordens-behangte Flåskebjerg eller paa Super-Højtaleren Goebbel's lille Rottefysiognomi, kan man ikke undres over, at den Slags er rene Lækkerbiskener for en Karrikaturtegner, men hvor ofte siden 1934 har vi danske Dagblade faaet Lov til at ryde Synet? Har man paa et eneste dansk Teater oplevet noget, der for Alvor kunde støde de, aah saa omtaalelige Nazihovdinge? Nej, bestemt ikke. Munch kendte de Metoder, der med Held kunde bringes i Anvendelse overfor enhver journalistisk "enfant terrible", og hans Terminologi kendte i den Retning kun Begrebet: Kæft, Trit og Retning! Allerede før Krigen, i Oktober 1938, blev Nicolai Blædel, en af Danmarks mest begavede Journalister, fjernet fra Berlinske Tidendes Redaktion - efter "indtrængende Henstilling" af Hr. Renthe-Fink, det tredje Riges Gesandt i Danmark. Kunde vi efterhaanden naa længere ned i slavisk Underkastelse?

Under disse Forhold kan det ikke undre i større Grad, at "Herrefolket"s So-og Luftkrigere krænkede dansk Neutralitet efter Behag, og det blev i de fleste Tilfælde til oplagte Neutralitetskrænkelser. En tysk Eskadre paa 20 Enheder dampede saaledes, ugenert gennem danske

Fiskeres Ankerpladser ved Bornholm - kun 500 Meter fra Land - og ødelagde for flere Tusind Kroner Garn. En Flotille Torpedojagere skar i fuld Fart ind mellem danske Krigsskibe, der holdt Manøvre i de fynske Farvande. Tyske Marineflyvere fløj ganske ugenert ind over danske Havne paa Fyn, Lolland, Årø, Langeland og Sønderjylland, rekognocerende lavt over danske Krigsfartøjer, der laa forankret i disse Havne, eller gik i Kampformation op over Sønderjysk Territorium og videre over den nybyggede Lillebæltsbro - ja, man kunde fortsætte i en Uendelighed med denne Liste.

Hvorledes var nu den danske Presses Reaktion overfor disse utallige Krænkelser? Ja, i Begyndelsen lod der vel en Del ret skarpe Kommentarer, men efterhaanden lykkedes det Hr. Munch under urbane Former at faa givet Pressen Mundkurv paa. Den danske Befolkning skulde holdes komplet uvidende om alt det, der kunde virke "skadeligt" i Forholdet til Nazi-Tyskland. Resultatet var, at det brede, danske Folk lige indtil den 9. April 1940 tullede rundt som en glad, lille Flok, der syntes, at vi havde det, aah, noget saa yndigt i "det lille, fredelige Danmark". DEN 9. APRIL VAR EN UHYGGELIG BRAT OPVAAGNEN, og paa den Dato gik det sikkert op for mange gode Danskere, at det ikke er alle behagelige Drømme, der bliver til Virkelighed! Selv da Goering i Juni 1938 havde bearet Danmark med sit Besøg, havde man fundet, at han egentlig var ganske "hyggelig". Han var jo ligefrem Fredens personificerede Symbol, naar han sad mageligt henslængt i Kurvestolen paa Lystyachtens Dæk, eller naar han gnaskede Wienerbrød i sig hos Konditor Bach i Frederiksberg Allé. Det var egentlig ganske betryggende at have set en af de berømte Nazihelte paa nært Hold! Den jævne Mand oversaa ganske den Kendsgerning - hvordan skulde han for Resten kunne andet? - at Goering under sit Besøg havde interesseret sig for alt andet end Gustav Gründgens Hamlet-Præstation, der var den officielle Aarsag til Besøget, eller at Besøget ved et "mærkeligt" Sammentræf faldt sammen med de syv "Oslømagter"s Møde i København. Den jævne Mand kunde jo ikke - som Dr. Munch - vide, at Tyskland saa med uvillige Øjne paa disse syv Smaastater, der tillod sig at danne Blok for at drøbe kollektiv Optræden m.H.t. Neutralitet og Forpligtelser under en eventuel Krig.

Det kan heller ikke undre, at Spionagen i Danmark havde de bedste Betingelser. Tyske Vandrefugle og "Spejdere" oversvømmede Landet altid udstyret med Fotografiapparater, saa de kunde forevige vort Lands "smukkeste" Punkter og rundt om i Landet sad tyske "Bladkorrespondenter", der havde bedre Forstand paa at haandtere Pistol og Riffel end Fyldepen og Skrive-maskinetangenter.

Naturligvis var der ogsaa til en vis Grad Grobund for hjenlige Nazipartier, men stemmemæssigt fik de aldrig Betydning. Fritz Clausens Parti var det, der havde Tyskernes Vel-signelse som det "officielle" - heldigvis - for denne fede, fordrukne "Führer" vilde aldrig have nogen jordisk Chance for at skabe

(fortsættes Side 5)

(fortsat fra Side 4)

9. APRIL

et virkeligt Parti bag sig her i Danmark. Den konservative Folketingsmand, Generalauditor Victor Pürschel, forsøgte sig ogsaa paa det autoritære Vippebræt, ligesom Lemvig-Müller og Smødeskriveren Olga von Eggers. Der er adskillige flere, men ens for dem alle er det, at de nu kun er Saga. Storst Betydning truede LS - "Landboernes Sammenslutning" - med at faa, men den senere Tids rivende Tilbagegang viser, at ogsaa dette Parti vandrer lige lukt i Sagaskrivningen. Det vil ikke blive savnet.

Efter at have opridset den politiske Udvikling i Danmark indtil 1940, vilde det være naturligt, om vi ogsaa gjorde den militære Status op, men da det nærmest vilde blive en Morsohed at tale om "militær Udvikling", skal vi indskrænke os til faa Ord. Efter tysk "Ønske" var det problematiske Forsvar af Danmark hovedsagelig koncentreret om Sjælland, og da især København, mens f. Eks. den dansk-tyske Grænse var bevogtet af en Styrke, der kunde lobes over Ende i Lobet af faa Timer. Det betyder ikke meget, at Danmark kunde præle med Verdens største Sofort, Middelgrunden, for dette Forts største Mission var naturligvis: Værn mod Agresion fra en Somagt, in casu England. Umiddelbart for Krigen blev der regnet med, at Danmarks Hovedstad laa udenfor Rækkevidde af et engelsk Luftangreb, men indenfor et tysk, og Folgen blev, at det kopenhavnske Luftforsvar nærmest virkede som en Parodi. Først i 1938 ofrede Regeringen det formidable Beløb af 4 Millioner Kroner paa Anskaffelse af 12 Stk. moderne Antiluft-Kanoner til Forsvar af Landets Hovedstad, men regnet efter den moderne Krigs Alen forsløg dette Antal ikke stort mere end en Draabe i Havet. - Lad os slutte det triste Kapitel, der hedder "Danmarks Forsvar", og indskrænke os til at paapege en af de mest hykleriske, horrible Nazilogne, der aldrig bør glemmes af danske Mænd:

Som Paaskud for Invasionen den 9. April 1940 brugte Tyskerne vor Lands utilstrækkelige Forsvarsberedskab mod evt. engelsk Angreb, MEN DET VAR TYSKLAND SELV, DER HAVDE FORBUDT OS AT RUSTE MERE!

Dette er ikke et Postulat, men en uomstødelig Kendsgerning. Lige siden 1909 har de danske Regeringer ligefrem maattet forespørge i Wilhelmstrasse, naar de - tvunget af Oppositionen - prøvede paa en Smule Udvidelse af Forsvaret, men det er lige saa konsekvent blevet til et Afslag, hvis de ønskede Forsvarsforanstaltninger da ikke tog Henblik paa Tysklands Fjender!

Skulde Udenrigsministeren, Dr. P. Munch, have været uvidende om dette? Skulde han ikke have vidst, at Nazisterne i deres Krigsberegninger regnede med en Besættelse af Danmark af to Grunde, nemlig de strategiske og Ønsket om at faa et absolut paakrævet "KRIGSKØKKEN"? Lad os, som for sagt, ikke regne Hr. Munch for en aandelig Undermaaler, men i saa Tilfælde maa Ansvaret ogsaa hvile paa ham som en tung Byrde. For hele det danske Folk kom Invasionen som et frygteligt Slag, der aldrig forvindes. Vi vil aldrig glemme det. Vi vil aldrig glemme den 5. August 1914. Vi vil aldrig glemme den 17. April 1935,

da den danske Udenrigsminister i Stresa - som eneste Mødedeltager - nægtede at stemme for den Resolution, der tog Afstand fra Hitlers ulovlige Genoprustning. Vi vil aldrig glemme den 9. April 1940 - og sidst af alt vil vi glemme, at der er blevet ført en Udenrigspolitik, der var i klar Strid med det danske Folks Følelser og Ønsker!

Nuvel, der skal ydes Udenrigsministeren, Hr. Munch, den retfærdige Indrømmelse, at han maaske vilde have gjort Fyldest i et Briand-Stresemann'sk Europa, i et idyllisk og fredfyldt Utopia, hvor sabelraslende, propagandaskraalende Diktatorer aldrig kunde fostres, men i Hitlers og Mussolinis kaonospakkede Verdensdel kunde hans Udenrigspolitik kun betegnes som det bedst egnede Redskab til nationalt Selvmord. I denne Verden er der ikke mere Plads til blaaojede Pacifister, allermindst i Udenrigspolitikken!

For vort Land, vore Børn, vor Fremtid, for hele vor nationale Selvstændigheds Skyld maa vi kræve, at den udenrigspolitiske Daarskab aldrig gentager sig. Men allerede nu haster det. Efter Sejrsbrolene for fem Aar siden lyder nu det germanske Hyl over Europa. Tiden nærmer sig, Klokken er ved at falde i Slag. De tyske Arméer staar umiddelbart foran den totale Tilintetgørelse, men er det dermed sagt, at Nazismen følger med i Dybet? Desværre nej! I sin fortraffelige, objektivt skildrende Bog "Opdragelse til Døden" opstiller Gregor Ziemer det Spørgsmaal: Naar vi har tilintetgjort Hitlers Arméer, hvad skal vi saa gøre med hele den Generation, endnu ikke fuldvoksne Individuer, der er opdraget i fanatisk Tro paa Nazismens Velsignelser? Det brændende Spørgsmaal vil naturligvis til sin Tid blive behandlet af kompetente, allierede Statsmænd, men allerede nu maa Tysklands Naboer, ikke mindst de skandinaviske, gøre sig klart, at kun den samlede, ubrydelige Blok med Front mod Tyskland kan virke dæmpende paa en opblussende Revanchetanke. Svenskere og Nordmand er de Nationer, der staar os nærmest, saavel følelsesmæssigt som i Race, Mentalitet og demokratisk Indstilling, og den skandinaviske Blok - i nær Kontakt med de Allierede - maa være det Maal, vi stræber efter! Vor Broderation paa den anden Side Sundet er heller ikke blind for, at Skandinaviens Sydgrænse ligger et Sted nede i Sønderjylland, og for det danske Folk vil det blive en Oprejsnings Dag, naar vi paany kan staa Vender-vagt ved Skandinaviens Sydgrænse.

Danmark vil faa sin Opgave i det nye Europa - ikke nogen helt ringe Opgave, naar man betragter Landets strategiske Beliggenhed - og naar vi loser Opgaven som erlige, danske Mænd, kan vi være dødsens sikre paa en Ting:

VI KOMMER IKKE TIL AT OPLEVE NOGET NYT 9. APRIL!

- MORAL -

=====

Siden krigens udbrud har de tyske krigsmaal svinget hele kompasset rundt. Først "livsrum", saa "storrum" (altsaa udvidet med Afrika, der skulde forsyne det europæiske "rum"), derefter "lille- rum" (man havde alligevel mere kraft, naar man koncentrerede sig om et mindre omraade(!), og endelig ikke flere "rum", men bare Tysklands "eksistens".

Paa lignende maade har vi ogsaa maattet igennem adskillige krigsmetoder, ved hvilke "sejren" skulde vindes. I den sidste tid har Goebbels nu belært os om, at den skal vindes ved det tyske folks moral.

Goebbels kan sandelig ogsaa med god samvittighed henvise til moralen. De nazistiske hyrder har jo altid afgivet et uforligneligt forbillede for deres flokke netop i den henseende. Der kunde nævnes mange eksempler derpaa. Men netop i disse dage mindes man uvilkaarligt S.A. stabschefen Viktor Lutzes berømmelige automobilfærd, fordi det lige er to år siden den fandt sted. Han havde været paa en fornøjelsestur og nærmede sig nu Berlin med somnen ved rattet, da en uheldig fodgænger kom til at forårsage et kedeligt uheld, hvorved vognen vältede i 110 km.'s fart. Hvad der interesse-rede berlinerne ved denne affære var ikke saa meget den omstændighed, at turen foretoges i tjenestebil, for sligt var man jo vant til, men derimod de rare sager, der kom for dagens lys og hobede sig op ved siden af den vältede vogn. Der var gæs og skinker, smørpækker og øg og andre gode ting....

De nazistiske folkeførere har i det hele taget aldrig generet sig, naar det gjaldt moralen. De betragtede "storrummet" som en slags ejendomme, de havde at udnytte, saa meget de bare kunde til egen fordel saa længe tid var. De folte ingen anledning til at gøre nogen slags adskillelse mellem offentlig og privat ejendom. Det var nu deres moral! - Man mindes f.eks. hvorledes generalkommissær Kube i Minsk - en mand, der i sin tid havde været afsat for underslæb - sendte hele karavaner hjem fra sit distrikt. Da en af hans slægtninge engang skulde passere grænsen med en hel sæk fuld af juveler og kostbarheder, der bl.a. stammede fra kirker i Kubes distrikt, blev han anholdt. Men da det opklarede, at transporten skete for generalkommissær Kubes regning, blev manden frigivet med mange undskyldninger.

De tider, vi nu gaar ind i, vil bringe artige ting for dagen til belysning af de nazistiske forbilleders høje moral. For det var jo det, disse folk skulde gøres til ved maskinpropagandens hjælp: folkets forbilleder og ungdommens idealer, disse for størstedelen politisk impotente og menneskeligt havarede svindlere. Men i Tyskland, hvor saa mange ting har været mulige, har ogsaa dette været muligt:

INGEN MAA KNIBE UDEN OM -

I Løbet af de fem Aar, der er gaaet siden den første, smerteligt uforglemmelige 9. April, har Friheds-Bevægelsen vokset sig stor og stærk. Men der er dog stadig mange herhjemme, der tænker dansk, men som ikke tør handle dansk. Vi møder megen Anerkendelse af Frihedskæmpernes Arbejde, men hvis man beder om en Haandsrækning, er der stadig alt for mange, der kniber uden om. De fleste siger ganske vist ikke direkte, at de ikke tør løbe nogen Risiko, men møder færen med en blankpoleret Undskyldning ... Men der gælder ingen Undskyldninger, naar det drejer sig om Danmarks Frihedskamp.

Der er en bekendt Forfatter, der engang har sagt: "Der findes tre Slags Mennesker her i Verden: De, der vil, - de, der ikke vil, - og de, der ikke kan. De første udretter alt, de næste modarbejder alt, og for de tredje mislykkes alt". - Den tredje Slags - de, der ikke kan - har Friheds-Bevægelsen ingen Brug for. Det er f. Eks. de Folk, hvis Nerver slaar Klik i det afgørende Øjeblik, og de Mennesker, der ikke forstaar at holde Bette.

Derimod har vi stadig Brug for mange af dem, der hidtil ikke har villet. De er gift og har Kone og Børn at tage Hensyn til ... de har en Forretning, de ikke kan forsømme eller som ikke kan undvære dem ... eller de har lovet deres Familie ikke at blande sig op i noget illegalt. Javel, det lyder alt sammen meget plausibelt, men har England, Amerika og Rusland spurgt efter Kone og Børn og Forretning og halve Løfter, da de udskrev de Soldater, der ogsaa kæmper for vor Frihed? Vi kan ikke love de Landsmænd, der melder sig under Frihedskampens Fane, at de kommer fra det med Livet, men de kommer i hvert Fald gennem disse tunge Aar med Æren i Behold - og det tæller dog ogsaa med! De har som Børn sunget: "og derfor vil jeg slaas, som tapper Landssoldat" og "kamp for alt, hvad du har kært", og de har troet paa det!

Men første Gang Danmark kalder paa sine Sønner, er der desværre mange - der kalder sig danske - som kryber i Ly bag deres Kones Skorter eller deres Forretnings Kassebog. De tror maaske, det er klogt - men det er ikke modigt! Og det er først og fremmest ikke en dansk Mand værdigt. For husk: Dem, der ikke vil, det er den, der modarbejder alt.

Kort sagt, alle ærlige danske Mænd og Kvinder maa være med i Frihedskampen - naturligvis hver paa sin Vis og som man nu har Evner og Nerver til, men Omraaderne er saa utallige, at enhver kan yde sit Bidrag, stort eller lille, thi selv en tilsyneladende ubetydelig Indsats kan have stor Betydning i Kampen mod vore nazistiske Undertrykkere.

INGEN MAA KNIBE UDEN OM.

at skabe en hel impotenskult og svindeldyrkelse. Man ser dem jo endnu hange rundt om i de tyske ungdomsherberger og forsamlingslokaler, disse "fornemme og ædle herrer", flatterende afbildet i heltebelysning og indsat i glas og ramme.

Det var forere af denne moralske kvalitet, et helt folk gav sig ind under. Og det er denne moral, der nu skal frelse Tyskland. Det er vel ogsaa derfor det gaar, som det gaar.

-----oOo-----

ET FALLITBO - ELLER HVAD!

Fem Aar er nu forløbet, siden "Herrefolket" gjorde os den yderst tvivlsomme Ære at lægge deres grønskimlede Polyparme om vort lille Land for at paabegynde den Udsugning af vore Forraad og Resourcer, som utvivlsomt med Hensyn til den perfide Maade, hvorpaa den blev gennemført, til alle Tider vil staa som et uhyggeligt Eksempel paa Tyskernes usle Moral.

Det lykkedes jo ganske vist i Begyndelsen for d'Herrer Nazister at stikke visse Kredse af den danske Befolkning Blaar i Øjnene gennem de gyldne Priser for Vareleverancer etc., man kunde lokke med, takket være at de havde været saa forsynlig at sikre sig Nøglen til Danmarks Nationalbank, men vi er dog i Dag i den - kan man vel nok sige - lykkelige Situation at kunne konstatere, at Tyskernes storslaaede Forsøg paa at bestikke den danske Befolkning med vore egne Penge, som i rigeligt Maal østes ud fra Clearings- og Varnemagtskonto, er blevet en i Realiteten oplagt Fiasko. Der er vel stadig nogle, der ikke rigtigt kan faa gnedet Blaaren ud af Øjnene, og bl.a. er der ogsaa et Par af Landbrugets officielle Repræsentanter, der har været ret stærkt medtagne og fortsat synes at have Vanskeligheder ved at faa klaret Øjnene helt, men det er dog næppe værre, end at det antagelig kan kureres efter Krigen, selv om det saa maaske nok kommer til at gøre lidt ondt.

Medens vi altsaa kan konstatere et moralsk Nederlag for vore Fjender ogsaa paa dette Punkt, er der desværre et Omraade, hvor vi maa se i Øjnene, at de har naaet et vist Resultat: nemlig med Hensyn til Ødelæggelsen af vor Økonomi. Her er det virkelig lykkedes for disse forbryderiske "Overmennesker" at naa noget, som vi aldrig selv vilde have kunnet præstere: nemlig paa fem Aar at forøge vor Statsgæld med ca. 8 Milliarder Kroner.

Den 9. April 1940 var vor Statsekonomi god og sund. Selv om vi kan være uenige om mangt og meget her i Landet, har vi jo dog altid forstaaet at sætte Taring efter Næring, og vor Statsgæld var paa daværende Tidspunkt absolut ikke større, end hvad der efter vore Indtægtsmuligheder og hele økonomiske Situation maatte anses for forsvarligt og rimeligt... Men nu! Ja - hvad nu? Gang paa Gang ræsjes dette Spørgsmaal af Folk fra alle Lag i Befolkningen:

FAAR VI INFLATION EFTER KRIGEN?HVAD BLIVER DEN DANSKE KRONE VÆRD?

Hertil er at svare, at vi heller ikke paa dette Punkt behøver at tabe Modet. Vor Økonomi vil ganske vist komme ud for haard Belastning efter Krigen - takket være Tyskernes gemene Udplyndring, men det er dog ikke værre, end at vi ved en gennemført Pris- og Investeringskontrol i Forbindelse med de fornødne Foranstaltninger til Neutralisering af de ledige Penge vil kunne staa Krisen igennem.

Særlig Pris- og Investeringskontrollen maa man gøre sig klart er et af Statsmagtens vigtigste Midler i Kampen mod Inflation, og det vil være en Livsnødvendighed for det danske Samfund, at denne Kontrol opretholdes i de første Efterkrigsaar, indtil Staten paa den ene eller den anden Maade har faaet opsuget en

væsentlig Del af de 8 Milliarder Kroner, som det nazistiske Overfald paa Landet har belastet Statens Debetkonto med. Hvorledes denne Opsugning saa skal finde Sted, vil det fore for vidt her at komme ind paa, men det staa utvivlsomt for hele den danske Befolkning som et simpelt Retfærdighedskrav, ikke blot at de af LANDSFORRÆDERE OG TYSKERTJENERE ERHVERVEDE FORMUER SKAL KONFISKERES TIL SIDSTE HVID, men ogsaa at de krigsskabte Storformuer i det hele maa yde et meget væsentligt Bidrag til Nedbringelsen af vor "Krigsgæld", for der bliver Tale om økonomiske Indgreb af denne Aarsag overfor Befolkningen i Almindelighed.

DET ER NØDVENDIGT, AT BEFOLKNINGEN STAAR SAMLET OM GENNEMFØRELSEN AF DISSE FORANSTALTNINGER, OG AT ALLE YDER DERE'S MEDVIRKEN TIL, AT DE GENNEMFØRES TIL BUNDS. Hvilken Form dette Medarbejderskab fra Befolkningens Side bør have, er det endnu for tidligt at udtale sig om, men det skal allerede nu siges: DET MAA VÆRE EN PLIGT FOR ENHVER GOD DANSKER IKKE UNDER NOGEN FORM AT MEDVIRKE TIL, AT KRIGSSKABTE FORMUER AF DENNE ART SKJULES FOR MYNDIGHEDERNE.

DE TYSKE FLYGTNINGE BRUGER 4 1/2 MILL. KRONER OM DAGEN - OG DET ER VORE PENGE!

Den tyske Udplyndring af Danmark har aldrig været saa gemen og voldsom som i Øjeblikket. Aldrig har Tyskerne taget saa mange Fødevarer, saa mange Klæder, Sko og andre Fornødenheder som i denne Tid - og aldrig har Tyskernes Indhug i de sparsomme danske Beholdninger ramt Befolkningen i saa høj Grad som netop nu. Ikke alene raserer Soldaterne vore Forretninger. Flygtningene er kommet til, og de er endnu værre. De hundrede Tusinder tyske Kvinder køber ind som afsindige, for Penge de har faaet i Danmarks Nationalbank. De plyndrer de danske Butikker, de køber Varer, de end ikke har Brug for - og de truer de Handlende til at sælge.

De danske Husmødre har allerede mærket Følgerne af den nye Invasion. Vareknapheden er blevet betydelig større i den senere Tid, og i Købmandsbutikkerne, Ismejerierne og Viktualieforretningerne omkring Skolerne med de tyske Flygtninge raseres Lagrene fuldstændigt. Tyskerne tager eller rettere sagt stjæler alt fra os.

I finansielle Kredse regner man med, at de tyske Flygtninge alene bruger ca. 4 1/2 Mill. Kroner om Dagen. Hver Dag bruger de tyske Flygtninge altsaa flere Penge end over tusinde danske Familier anvender paa et helt Aar. Nationalbanken betaler - og de tyske Kvinder køber ind, - Alt i alt regner man med, at Tyskerne udplyndrer Danmark for ca. 500 Millioner Kroner i denne Maaned. Nationalbankens Balance skulde altsaa stige med ca. en halv Milliard, og noget lignende har man endnu ikke set..... Og saa vil de have, at vi skal vise Medlidenhed!

TANKELØS MEDLIDENHED

Forleden kørte et tysk Flygtningetog gennem Nordsjælland og standsede ved Borkerød. Straks var Vinduespladserne fyldt af magre, snavsede og udslidte Flygtninge, hvis nysgerrige Øjne ransagede Perronen for at opdage, om der var Mulighed for at skaffe sig noget at spise. Synet af de forsurede Kvinder og Børn fik Stationspersonalet til at glemme, at dette ikke var et almindeligt dansk Tog, men et Tog med Fjender, der uden at spørge om Forlov og i aabenbar Modstrid med Folkeretten kørte rundt i vort Land. En geschäftlig Jernbanemand foreslog en Indsamling, der straks kom i Stand, og som indbragte ca. 14 Kr. For dette Beløb blev der saa indkøbt Wienerbrød til Fordeling mellem Flygtningene ... Det skete i det 5. Krigs-
aar, hvor Danmark og Danske har blodt og lidt
under det tyske Tyranni! De af vore Landsmænd, der ikke selv har mistet andet under Krigen end en rummelig Part af de daglige Bekvemmeligheder, har stadig forbløffende svært ved at forstaa, at der ikke er Plads for nogen blodsoden Medlidenhed med vore Fjender og deres Paahæng. De har slet ikke opfattet, at det er Tyskland selv og ikke os, der har omstyrtet alle de menneskelige Barmhjertighedslove, der for i Tiden blev regnet for fundamentale i ethvert Kultursamfund. Det er Nazismen, der bevidst har udryddet Begreber som Barmhjertighed, Medlidenhed og Retfærdighed og erstattet dem med Gengældelse, Had og Terror.

Vi kender ikke de Flygtninge, som de danske Jernbanefolk trakterede med Wienerbrød, men maa ske sad der mellem dem en Kvinde, der er gift med en af de samvittighedslose Flyvere, der udbombede Rotterdams uskyldige Befolkning, en Broder til en SS'er, der har jaget Tusinder af Polakker ind i Gaskaldrene, eller en Datter af en Gestapomand, der har pint og martret en dansk Frihedskæmper ... Og der sad i hvert Fald i det Tog Hundreder af Kvinder og gamle Folk, der har jublet over Hitlers Parole om skaanselsløs Nedslagtning af anderledes tankende, og som har skreget sig høse af Begejstring over de Sejre, som Tysklands første Hære vandt over svage og uforberedte Nationer som Holland, Belgien, Norge og Danmark.

Man forstaa, at der findes Tyskere, der ynder at tale om "die dumme Dänen", naar vi stadig i vor Midte har Folk, der er for tykpankede til at forstaa, at Tysklands Befolkning ved sin storpralende Jubel over Nazismen Ondskab har sat sig uden for de almenmenneskelige Love.

Vi kan ikke aabenlyst forhindre Tyskerne i at stjæle vore Bygninger, vore Jernbaner, vore Skibe, vore Kul, vore Fødevarer, og hvad de ellers mener at have Brug for. Vi maa endnu et kort Stykke Tid med sammenbidte Tænder finde os i, at de uden Lov og Dom mishandler og myrder Landets bedste Sønner og terroriserer dem, der er for svage til at sætte sig til Modværge ... Men der er ikke et eneste Menneske, hvis Hjerte banker dansk, der frivilligt behøver at række vore Fjender og deres Afkom saa meget som en Brodkrumme. De Wienerborn, vi efter forrige Verdenskrigtog til vort Hjerte, kom igen som Gestapo-Agenter. Er der mon nogen, der tror, at de Børn, der nu kommer hertil som tyske Flygt-

ninge, vil vise os større Taknemmelighed end disse skamløst forræderiske Wienerborn?

Forleden Dag sad der foran en københavnsk Skole, der er rekvireret af "Herrefolket" til Flygtninge, en Kvinde med sit 2-aarige Barn ... Ved De, hvad hun lærte sin Unge? Hun loftede sin Pegefinger og sagde uanfægtet af os, der gik forbi: -Sag deutlich: Heil Hitler... nochmal... sag: Heil Hitler! Det var de første Ord, Barnet skulde lære! Maa ske hørte hun og hendes Unge til det Slang, som blodsodne og nationalt forkvaklede Individier fandt for godt at traktere med dansk Wienerbrød i Birkerød.

Lad dem stjæle vor Mad, saa længe - eller saakort - de er stærke nok til det, men giv dem vor Foragt og vort Had i Tilgift!

-ooOo-

DET ER OGSAA LANDSFORRADERI.

I disse Dage, hvor den ene Horde efter den anden af lusede, lurvede og frække tyske Flygtninge formelig vælter ind over Danmark, bliver man desværre Vidne til en Del daarlig - for ikke at sige modbydelig udansk Optreden. Saaledes skete det forleden paa en københavnsk Restaurant, hvor 3 tyske Flygtninge kom ind for at spise - for vore Penge - men ingen Smormærker havde. Tjeneren, som modtog Bestillingen klarede imidlertid dette ellers saa vanskelige Spørgsmaal ved formedelst 5 Cigaretter at give de "stakkels" tyske Flygtninge de til Middagen nødvendige Smormærker. Et andet Tilfælde, som vi samme Dag var Vidne til, var i en Bagerforretning i den indre By, hvor der blev udleveret Fransbrød til tyske Flygtninge - ogsaa uden at der blev afleveret Rationeringsmærker.

Naar man tænker paa, hvor strikse saavel Restauranter som Forretninger er, - og har Ret til at være - overfor os andre, naar det gælder Aflevering af Rationeringsmærker, saa harmes man over en Saaadan Imodekommenhed eller Medlidenhed overfor vore Fjender, og vi maa betragte enhver, der handler saaledes, som Landsforræder.

SHORT-STORY.

En Fader henvendte sig til en kendt Skolemand og sagde til ham:

-Undskyld jeg henvender mig til Dem, men jeg er saa fortvivlet... min Son er med i noget illegalt Arbejde. Kan De ikke godt forstaa, at jeg er ked af det?

Skolemanden saa paa ham og svarede.

-Jo, det kan jeg godt. Der er i Virkeligheden kun een Ting, der maa være endnu værre for en Fader...

Manden saa usikkert op og spurgte:

-Hvad er det?

Svaret kom omgaaende:

-Jo, hvis han ikke var med,

Faderen sad paa ham et Øjeblik, rejste sig og sagde:

-Tak, De har Ret! Undskyld, at jeg har gjort Dem Ulejlighed.

KRIGSFORBRYDEREN, PYROMANGENERAL LINDEMANN THOR, HAN KAN SKRÆMME FRIHEDSKÆMPERNE.

I sin Afmagt og Hævntørst over de mange, forsmædelige Nederlag, som den danske Hjemmefront har tilføjet den tyske Værnemagt i den korte Tid, Pyromangeneralen Lindemann har været Øverstbefalende for de nazistiske Horder i Danmark, gav denne Krigsforbryder Ordre til den senere Tids mange Henrettelser af danske Patrioter, som ved de hæslige Stikkeres Hjælp var faldet i Gestapos Klæber.

General Lindemann troede, at han kunde knuse den danske Hjemmefront med Trusler, Terror og afskyelige Mord, men i Stedet er Modstandskampen blevet stærkere og stærkere for hver Dag, Frihedskæmperne lader sig nemlig ikke skræmme, thi de ved, at de kæmper mod samvittighedsløse Voldsmænd for Danmarks Frihed og Fremtid med Livet som Indsats.

Og nu har denne usle Krigsforbryder ved et Besøg fornylig i Vestre Fængsel udtalt, at fremtidig skal alle Frihedskæmpere, som fanges, skydes... Og saa er Tyskerne saa naive at tro, at de i det ene Øjeblik kan martre og pine vore Brødre og slaa dem i hjel, og i det andet Øjeblik trygle om Barmhjertighed for deres syge, hjemløse - frakke - Flygtninge og saarede Soldater.

De kan drebe Folks Krop, men Aanden vil leve videre, og for hver Patriot, de skyder, vil der staa ti nye klar til at gaa ind i hans Plads, parat til at tage Risikoen i Kampen mod disse Verdens mest bestialske Forbrydere.

De allieredes Hare nærmer sig med Stormskridt Danmarks Grænse, og hver Dag, naaske hver Time, kan vi vente Signalet til det endelige Opør, og der skal da ikke blive givet nogen som helst Pardon.

UNGE POLSKE PIGER FORSØGSKANINER FOR TYSKE LÆGER.

Anna Nieznana hedder en ung Polsk-Amerikanerinde, som faldt i Klæberne paa Gestapo og blev anbragt i Kvinde-Koncentrationslejren i Ravensbruck. Det lykkedes hende dog til sidst at flygte og efter mange farlige Eventyr at komme over til Amerika, hvor hun har fortalt om sine Oplevelser som Tyskernes Fange.

"De frie Danske" bringer her et Uddrag af Anna Nieznanas Skildring, som er blevet offentlig-

LAD TYSKLAND BEHOLDE SIT "HELTEAFKOM"

Hvad skal man egentlig stille op med de uagte Børn, som de tyske Soldater har efterladt paa deres Hærgnings- og Voldstogter gennem Europa? Man ved om dem, at deres Mor var en foragtelig Tøjte og deres Far en geme Forbryder. Kan man ikke med nogenlunde Sikkerhed gaa ud fra, at det overvældende Flertal af denne Drageyngel vil slægte Forældrene paa? Bør vi modtage dem i vort Samfund?

Har man blot noget Kendskab til tysk Mentalitet, ved man, at der kræves adskillige Generationer til at udrydde den. Selvom den muligvis i Barmhæd vil være ubevidst, vil den dog findes latent i hans eller hendes Sind. Man vil vide, hvordan hans Herkomst er, man vil uvilkaarligt have gjort sig sine egne Tanker om det tyske Islet i hans Blod, og naar han er i Unglingsaarene, eller naar han er blevet voksen, hvilket vil sige om 20-30 Aar, vil han være en frodig Grobund for den Tids tyske Propaganda. - Man behøver ikke at ligge inde med profetiske Evner for at forestille sig, hvordan den Tids Tyskere vil begynde med at tale og skrive om det tyske Blods Sejrstogt over hele Europa i de "store" Aar fra 1939 til 1945... Og dermed har man Begyndelsen til en ny Gemenhed, en ny international Femtekolonne, der naaske kan blive en haard Nød at knække for vore Børn og Børnebørn.

Vilde det ikke være mest hensynsfuldt mod kommende Generationer, om vi - som ejer den dyrt købte Erfaring og har vore Minder friske - sørgede for, at kommende Slægter ikke skal komme ud for en Tragedie, som den vi nu to Gange har gennemlevet? Vi kender jo Verden og Memeskone - og vi ved, at om to eller tre Aartier har man i det store og hele glemt, hvor gement en Tysker kan opføre sig i det internationale Selskab.

Lad da os sørge for - nu medens Harmen er hed - at samt lige de uagte Børn, som tyske Tropper har efterladt i de engang besatte Lande, med samt deres Mødre sendes til Tyskland. Det er ikke alene det klogeste i enhver Henseende - prevention is better than cure -, det er ogsaa det mest humane: de Drageyngelen alligevel engang vil føle sig som tysk, maad den hellere fra sin spæde Alder vænne sig til Livet i Orme-
gaarden.

liggjort af den samlede saakaldte Hæarpresse, som ellers vil, at Tyskland skal behandles "mildt":

-12000 Kvinder, mest af polsk Afstamning, men ogsaa mange fra Jugoslavien og Rumænien, var indesparrede i den paagældende Lejr. Vagtpersonalet udgjordes af specialtrænede kvindelige Gestapomedlemmer, udstyrede med Vaaben og Sporhunde.

-Videre var der en ret anseelig Stab af tyske Læger, hvilket var bemærkelsesværdigt, da Fangerne sjældent fik nogen som helst Sygepleje. Det viste sig, at disse tyske Læger arbejdede med en Række Eksperimenter, hvorved de benyttede de Fangerne som Forsøgskaniner.

-I den Tid, jeg var i Lejren, myrdedes eller lemlestedes over 100 unge Kvinder af de tyske Læger, som rent ud kaldte de unge Piger "Marsvin". En af mine bedste Veninder, som var blevet indesparret paa Grund af Medlem-

skab i den polske underjordiske Bevægelse, blev myrdet paa denne bestialske Maade.

-De Pigebørn, som skulde tjenstgøre som Forsogsobjekter udvalgte blandt de yngste og smukkeste i Lejren, og deres Alder varierede mellem 17 og 25 Aar. Til at begynde med forsøgte Tyskerne at give det Udseende af, at "Forsøgskaninerne" frivilligt stillede sig til Lægernes Raadighed. Men senere beordredes Pigerne uabønløst til at stille sig til Lægernes Disposition. Formaalet med Forsøgene var at finde et Middel mod en bestemt Slags Benedder, som hargede blandt saarede tyske Soldater. De tyske Læger laborerede derfor med artificiel Infektering af Ofrenes Ben. Derefter prøvede de forskellige Behandlingsmetoder. Mange af disse Forsøg fik en saa ulykkelig Ende, at Ofrenes Ben maatte amputeres, og i mange Tilfælde døde "Forsøgskaninen" til sidst.

-----c0o-----

PAA REJSE I JYLLAND - I FORAARET 1945!

Jeg rejste paa en "toglos" Dag med et saakaldt Godstog. Det startede om Natten, og ved Ankomsten til Stationen gjorde en tysk Maskinpistol mod min Mave mig opmærksom paa, at det var en særlig Slags Godstog - det var Kanoner, Traktors o.lign., men af Sted kom jeg - indtil der ikke var flere Skinner. "Sabotagegruppe Nr. 20" havde været paa Spil.

Da var det under et "ufrivilligt" Ophold paa en lille Satation, at jeg faldt over en gammel, kendt nordjysk Avis fra Sommeren 1944 og saa en Artikel under Overskriften "Flovmandens Breve", som i særlig Grad vakte min Opmærksomhed. Der stod bl.a. at læse følgende:

"Efterhaanden er det slet ikke saa faa Husmand og Gaardmand, der slaar sig paa Vognmands-erhvervet, og det er hele Karavanen af Hestekoretøjer, der hver Morgen drager ad Vejene ud til Havet, hvor deres Ejermand tjener sig en "god" Skilling ved at køre rundt i Klitterne. Til at begynde med var det kun enkelte, der slog ind paa den Vej, og der blev vel nærmest set noget skævt til dem af deres Kolleger, som holdt sig for gode til det. Men den store Dag-løn vinker og lokker, og dagligt kommer der nye til og selv langvejs fra moder de op og lejer sig med Hestene ind, hvor de kan komme af Sted med det.... Og saa gaar den vilde Jagt paa de Papirpenge, man knapt kan finde ordentlig Anvendelse for". - Ja, saadan stod der sandelig i en af Bøndernes egne Aviser - og den var ikke engang illegal!

Jeg besluttede mig til at være opmærksom, naar jeg traf Repræsentanter fra "Verdens mest oplyste Bondestand". - Imidlertid mit Tog kom i Gang igen, men kun en Times Kørsel undte Sabotørerne mig. Jeg kunde jo ogsaa holde mig fra "Kanontogene". Jernbanelinien var beskyttet af tyske Vagtposter for hver 100 Meter, og man forstod ikke, at al den effektive Sabotage kunde finde Sted... Men Sabotørerne maa altsaa være dygtigere end Tyskerne, sagde jeg til en Bonde-mand paa Stationen. "Ja, jeg skal ikke gemme en saadan Fyr i min Lade, det skal jeg love for", svarede Bonden. Jeg gik ham paa Klingen, for jeg var i det rette Humor. Hvad havde han imod Frihedskæmperne? - han fnyste - "det var jo kun betalte københavnske Kommuniste, der lavede Sabotagen, og saa generede det jo Landbrugseksporten". - Der havde vi det! "Landbrug get holdt os alle oppe" - for "naar Bonden havde det godt, havde vi det alle godt". - Jeg forsøgte at forklare ham, at de Penge, han tjente paa Fjenden, jo slet ikke var hans - det var kun et Laan, et beskidt Laan, som han en skønne Dag maatte betale tilbage med Renter og Renters Rente, akkurat som de andre Værnagere maa det. Han vilde ikke gaa ind herpaa, men kløede sig dog i Nakken, da han gik. - Mange klor sig i Nakken i Dag!

Paa min videre Færd med en tætpakket Rutebil kom jeg til at rejse med en hyggelig Gaard-ejer fra Østjylland. Han var sandelig ikke tyskvenlig. Han fortalte med megen Foragt om, hvordan mange Gaardmand paa hans Egn om Dagen brystede sig af Danskhed, og efter Mørkets Frembrud lod Lastbilerne køre op til Gaardene og hente Kød, Svin, Æg o.s.v., som Opkøberne i

Dagens Løb havde købt til høje, ukontrollerede Priser. Det meste køres direkte til Fæstningen "Solund" ved Skanderborg - Aandssvageanstalten -, der er blevet Hovedkvarter for General der Luftwaffe og et af de største Fæstningsanlæg paa Østkysten. Her findes baade Slagteri og Røgeri. - Gaardejeren indrømmede, at det ikke talte til Bøndernes Ære, men forsøgte at undskylde det med en altfor store Uvidenhed, manglende Oplysning, parret med Jydens store Glæde ved Penge. - Jeg indskød en Bemærkning om den lovpriste danske Bondes høje Oplysning. "Ja, det var engang", svarede han, "men Bonden blev for tidligt sig selv nok".

Talen faldt paa en Sammenligning med den jyske Bonde og den københavnske Maskinarbejder. Min Rejsefælle indrømmede, at han var blevet forbløffet over Arbejderen, der under Folkestrejken lukkede for det københavnske Grin og gik i Strejke - uden Løn - en Fredag Morgen, som Lønnen skulde udbetales om Eftermiddagen. Han gik som Protest mod de 6 første Henrettelser i Jylland. Han gik rent spontant - uden Ordre, hverken fra Frihedsraadet eller fra Øst eller Vest, simpelt hen, fordi han ikke var Slavenatur. - Det kunde Bonden ikke have gjort ham efter. Bonden synes nemlig, vi har det jo saa godt, vi mangler ikke noget, og det er hans værste Fejl - han glømer, at medens han snakker med den "flinke" Tysker og maaske inviterer ham paa "Kaffe", saa piner andre Tyskere hans Landsmand til døde i tyske Fængsler og Koncentrationslejre.

Vi ved, at der er mange modige danske Bønder, som har og stadig gør en uvurderlig Indsats i Danmarks Frihedskamp, og der kommer flere og flere til for hver Dag... Men der er desværre altfor mange, som fraterniserer med vore Tyranner og fortsætter med deres direkte Salg til Fjenden, deres Arbejdskørsel til Befæstningsanlæg o.s.v.

Min Rejse sluttede i en østjysk By. Paa Hotellet mødte jeg om Morgenens Mænd med lange Støvler, sorte Negle, højrestede og øldrikkende - det var "Entreprenørerne", i den paagældende By kaldet "Vandalisterne"... Men det er et andet og meget trist Kapitel.

-----oOo-----

I vor Artikel paa Side 8: DET ER OGSAA LANDSFORRÆDERI, fremfører vi nogle Eksempler paa en Tjener og en Bagerforretning... Men Masser af harmfulde Protester strømmer nu ind til os om Forretninger og Gadehandlere, som direkte faldbyder vore Varer til de tyske Soldater og Flygtninge. Den sorte Børn har ogsaa sine "store" Dage og disse modbydelige Fyre bliver mere og mere frække. Saaledes saa man forleden en "Sortbørs-Grosserer" gaa aabenlyst paa en af Byens Hovedgader og sælge Rationeringsmærker til vore Fjender.

"De frie Danske" gentager derfor: DET ER OG BLIVER LANDSFORRÆDERI, og de paagældende vil fremtidig blive behandlet derefter.

INGEN SEJR UDEN KAMP - DET ER LIVETS LOV.

BUDSKAB FRA DET KÆMPENDE DANMARKS
REPRÆSENTANT I MOSKVA, MINISTER
TH. DØSSING.

For femte Gang mindes vi den 9. April, den Dag, da Tyskerne i Strid med alle Aftaler overfaldt Danmark. Hver Gang har vi haabet, at det var sidste Gang, nu ved vi, at det er sidste Gang. I 1946 skal vi fejre Dagen i et frit Danmark, uden Tyskere og uden Frygt for Tyskland.

Vi ved, og vi erkender, hvad vi skylder de allierede Stormagter, der har tilintetgjort den tyske Trusel mod Verden, og meget mere end det, de har knust Nazismens Trusel mod al menneskelig Kultur. Det rædselsfulde Mærkeridt er endt. Vi mindes alle den Dag i Fjor, da Englands og Amerikas Hære gik i Land i Frankrig, deres Kamp er vor Kamp. Vi glemmer aldrig Sovjetunionens Hære, som befriede Rusland og Polen og trængte ind i Tyskland, deres Kamp er vor Kamp.

Men vi har ogsaa Lov at tale om, hvad vi skylder os selv. Selv et lille Land, selv et tilsyneladende værgeløst Land som Danmark, kan ikke nøjes med at sidde med Hænderne i Skødet og lade andre kæmpe for sig. Ingen vil bebrejde os, at vi maatte bøje os for Vaabenmagten den 9. April 1940, men det er vor Ære, at vi bagefter rejste os til Kamp. Det er vor Ære og vor Redning. Hvad vilde der være sket, hvis vi ikke havde gjort Modstand? Hvis ikke det danske Folk havde protesteret og ydet aktiv Modstand? Svaret er let: Uden Modstandsbevægelsen, uden Sabotagen, uden den organiserede Kamp under Frihedsraadets Ledelse vilde Danmark ved Krigens Afslutning have haft en saakaldt "dansk" Regering, en tysk Lydregering.

Ingen vilde have troet paa vor Modstandsvilje, ingen vilde have spurgt om Danmarks Mening, Danmark vilde have været en tysk Vasalstat, mødt med et Skuldertræk af den store Verden. Modstandsbevægelsens Danmark er af de Allierede anerkendt som krigsførende. Modstandsbevægelsen har reddet Danmark. Ingen Sejr uden Kamp, det er Livets Lov.

Vi har vore Fanger, vore Saarede, vore Pinte, vore Døde. Vi sørger over dem, men vi ærer dem og takker dem i Dag, og det Danmark, der skal leve efter os, vil bevare deres Navne i evig Erindring. Vanære over Landsforræderne, der gik Tyskernes Ærinde, Glemsel over dem, der sad stille og troede, at Sejren var noget, der kom af sig selv. Men efter Sejren kommer Dagligdagen. Udrensningen efter Krigsaarene, Genopbygningen af Demokratiet.

Glem ikke, at Nazismen stadig vil leve, skjult under andre Navne, tro ikke paa Programkløringer, var glad over, at der efter Krigstiden ogsaa bliver en Kamp, der stiller de største Krav til Folkene. Mod vil der kræves af dem, der skal sikre den politiske, økonomiske og sociale Genopbygning af Danmark.

-----oOo-----

HUSK!

at Snakkesalighed skader Frihedskampen, mange gode danske Patrioter bliver stadig Ofre for denne specielle danske Skødesynd. Ti stille med hvad De ved, og hvad De ikke ved.

at sende Bladet videre, det er en Pligt.

SOVJETUNIONEN OG DANMARK.

Sovjetunionen anerkender i Dag under den tyske Besættelse kun det kæmpende Danmark. - Samtidig har Russerne en naturlig og sund Hukommelse med Hensyn til de Mænd - naturligvis først og fremmest SCAVENIUS - der spillede i Orkester sammen med Tyskerne, da Sejrs melodien var paa sit højeste.

Med Anerkendelsen af det kæmpende Danmark, følger Anerkendelsen af det danske Folk, som staar bag Kampen og vil støtte den. Vor Minister i Moskva, THOMAS DØSSING, har den Opgave at stille os i det bedst mulige Lys. Og det er ogsaa lykkedes paa en fortrinlig Maade. Thomas Døssing er for klog til at søge at binde Russerne noget paa Ermet, som ikke er rigtigt. Han vilde da straks tabe den store Tillid, som Russerne nu viser ham.

Det maa anses for ganske givet, at Sovjetunionen vil anerkende den Regering, som Kongen vil udnævne, naar vi er blevet befriede for Nazismens Aag, saafremt denne Regering da bliver stærkt præget af kvalificerede Mænd fra Modstandsbevægelsen og renset for Ja-Mændene fra den tyske Periode - men det kan der sikkert heller ikke være nogen Tvivl om.

Vi har aldrig været i Krig med Russerne, hvilket er en Kendsgerning, vi ikke bør glemme, og at Sovjetunionen har opgivet sin Støtte til Inter-Komintern giver en klar Mulighed for en yderst gunstig politisk Udvikling i Forholdet Sojetunionen-Danmark med fuld Respekt for vor suveræne Stilling.

Hvis man specielt betragter det materielle bliver der næppe Tvivl om, at vi med Tiden vil kunne udvikle en meget omfattende Handelsforbindelse, som kan blive af den allerstørste Betydning for Danmark.

Den nazistiske Løgnpropaganda om Bolshevikerens barbariske Opførsel er jo forlængst blevet gjort grundigt til Skamme ved den beundringsværdige Disciplin, som de russiske Soldater har vist i de Lande, de er rykket ind i. Finland, der for anden Gang er blevet besejret, er ikke blevet besat af russiske Tropper, men overvaaget af en Kontrolkomité, og de Valg, der nu har været afholdt i Finland, har været fuldstændig frie. Fra Nordnorge, hvor Størsteparten af Husene blev brændt ned af Tyskerne, fortæller norske Officerer, hvorledes den russiske Stab kun lagde Beslag paa de mest nødvendige Rum til sit Arbejde. De resterende Boliger blev overladt til den norske Civilbefolkning, og de russiske Soldater kamperede ude under Polarnatten.

FRIE MÆND!

For fem Aar siden oplevede vi en sollyls For-aarsmorgen, da den tyske Magt brød ind over Danmark, at vi havde ladet os nøje med Idyllen. Paa en eneste Dag faldt et tusindaarigt Rige for den pansrede Nøve. Det blev vor Slægts svi-ende Skam, at vi saaledes ødte vor fædrene Arv. Men det bliver ogsaa vor Slægts Ære, at vi rejste os af Faldet og tog den ulige Kamp op.

Vi forstod, at nu stod alting paa Spil. Det var Udslættelsens Dom, der truede. Alt hvad vi ejede af usynlige Værdier og havde betragtet som Selvfølgeligheder - Frihed, Sandhed og Ret - var vi ved at miste. Men det vilde ikke blive et Liv, der var værd at leve for Danske, om vi skulde være Slaver. Og een Ting til. Den danske kristne Kirke saa, at det var ikke blot vore menneskelige og nationale Værdier, der stod paa Spil, men vor tusindaarige Tro, der skulde knækkes af et nyt Hedskab. Danskhed og Kristendom har gennem tusind Aar været flettet sammen som den hvide og røde Farve i Flaget, og Danmarks Folk og Danmarks Kirke rejste sig sammen og tog Kampen op. Tunge Ofre har Kampen kostet, og mange Grave rundt om i Danmark og dybt nede i Tyskland vil fortælle senere Slægter om Ufredens Aar og den dyre Pris, Friheden altid koster.

Men i disse lyse For-aarsdage raser den tyske Magt og glider ned i de Helvedsluer, hvor den hører hjemme... Og dansk Ungdom, som i Sverige har slebet deres Vaaben og lært at bruge dem, staar paa Spring for at være med i den sidste Kamp Side om Side med tapre Kammerater, som Forholdene tillod at fortsætte Kampen derhjemme. Og sammen skal vi slaa det sidste Slag - koste hvad det vil.

For nogle Aar siden skrev en amerikansk Digter om Slaven, der blev fri. Hans Lænker blev filetet over, og Fængslet aabnede sig. Men der var det mærkelige, at han ikke blev fri alligevel. Hans Slavesind fulgte ham ud af Fængslet - han blev ved at være mistroisk, ligegyldig, sløv og angst. Hans Slaveri havde nemlig ikke ligget i Lænkerne men i ham selv. Og saa slutter Digtet:

Man kan kun give frie Mænd Frihed.

Og det behøves ikke.

Frie Mænd gør sig selv fri.

Det er det, vi efter fem Aars Slaveri er paa Vej til at gøre.

Poul Borchsenius.

VAR DET TANKELØSHED? - NEJ!

"De frie Danske" har Gang paa Gang indtrængende henstillet til Befolkningen om at boycotte alle tyske Film, men der er desværre fremdeles mange daarlige Individider - som kalder sig danske -, der end ikke vil yde dette beskedne Bidrag i Kampen mod de nazistiske Undertrykkere og Voldsmand.

Den 9. April - hvor Danmark i dybeste Smerte og Sorg mindedes de af vore tyske Bødler brutalt myrdede Patriotier - udviste disse tankeløse, forlystelsessyge, selvoptagne Mennesker en rent ud sagt modbydelig usømmelig og utilgivelig Opførsel.... Og det skete endog i det af Tyskerne og deres Haandlangere mest terroriserede Kvarter: Istedgade. "Casino"-Bio havde en tysk Film paa Programmet - og Biografen var fuldt besat af disse selvglade, fornøjelsessyge Københavnerne, som selv den 9. April 1945 - i Danmarks Skæbnetime - lod haant om alle Henstillinger om at boycotte de tyske Film. Frihedskamperne fik dog Forestillingen afbrudt efter 20 Minutters Forløb - ved Telefonbomben - men det var næsten for human.

---oOo---

De britiske Soldater burde selv faa Lov til at bestemme, om de skal skyde Hitler eller tage ham lever

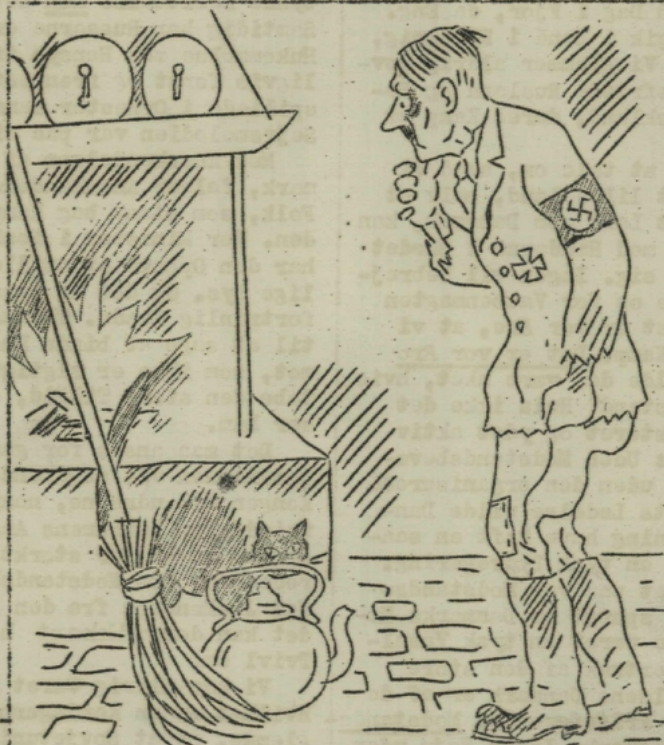
de, hvis de træffer ham, udtalte Udenrigsminister Eden forleden, da han offentligt erklærede den tyske Rigskansler for den største Krigsforbryder.

DET VAR DESVÆRRE IKKE HITLER!

En svensk Skolemaskine kom ud for et Uheld, mens den var over Västergötland. Begge de ombordværende maatte springe ud med deres Faldskarme, og efter nogle temmelige haarde Knubs havnede de i en Trætop. Landsbyens Beboere samlede hurtigt og begyndte at diskutere, hvad man skulde foretage sig, indtil en gammel Kone gik hen og nøje begyndte at stirre paa Uniformerne.

Da hun havde staaet og set paa Mandens røde Ansigt et Stykke Tid, sagde hun: -Hvis du er ham, Hitler, maa du blive hangende!

Redaktionen sluttet 15/4-1945.

Tankefuld "Führer" i Bjergfæstningens Køkken: -Ak, hven der kunde flyve langt, langt bort... og saa være velkommen...